

R

REVEIL-SERIE

TREUREN MET HET HART

JOANNES BEUKELMAN

No. 571

JANUARI 2021

JOANNES BEUKELMAN

Joannes Beukelman werd op 11 maart 1704 te Hoorn geboren. Hier heeft Florentius Costerus gestaan, en ook de bekende Lambertus de Beveren, die de Pelgrimsreis van John Bunyan van aantekeningen voorzag. Beukelman studeerde te Leiden in de godgeleerdheid. In oktober 1725 ontving hij een beroep naar Oost en West-Blokker, dat wegens zijn minderjarigheid niet geapprobeerd werd door de Staten van Holland en West-Friesland. Op 27 november 1726 werd hij tot predikant bevestigd in zijn eerste gemeente Driehuizen en ZuidSchermer.

Vervolgens diende hij de gemeenten Alblasserdam (december 1728), Zierikzee (januari 1730), Hoorn (juni 1737), Rotterdam (maart 1749) en 's-Gravenhage (oktober 1750). In Hoorn werkte hij samen met zijn vroegere predikant Lambertus de Beveren. Tijdens zijn predikantschap in 's-Gravenhage betoonde hij

zich vurig Oranjegezind. De stadhouder en andere edelen waren dan ook meer dan eens onder zijn gehoor te vinden.

Op 17 augustus 1757 is hij in 'sGravenhage overleden, nadat een ernstige ziekte zijn lichaam in korte tijd had gesloopt. Velen betreurden hun gewaardeerde leraar. In zijn geboortestad werd hij begraven.

Joannes Beukelman was een ijverige predikant, getrouw in zijn prediking, zijn catechiseren en huisbezoeken, en in het handhaven van de tucht. Vele malen diende hij classis of synode als scriba of preses. Hij mocht getuigen dat hij zegen ondervond op zijn prediking, die ontdekkend en overtuigend was. Zijn preekstijl was eerbiedig, ernstig en gevoelig, waardoor hij geliefd was in de gemeenten die hij diende. Hij bracht geen onnodige geleerdheid of uitweidingen op de preekstoel. In grote lijnen volgde hij de indeling zoals die toen gebruikelijk was: een korte inleiding, een uitleg van de tekst in enkele punten en

een toepassing, waarin hij inging op de onderscheiden zielsgesteldheid van de leden der gemeente.

Zelf heeft hij geen preken in druk laten verschijnen. Zijn nagelaten preken werden gekocht door boekdrukker Jan Abraham Bouvink, die ze in de jaren 1773-1777 uitgaf in zeven dikke bundels 'Keurstoffen' en 'Vervolgstoffen'. Zijn zoon, ds. Johannes Wilh. Bouvink begeleidde de uitgaven. In totaal zijn 334 preken uitgegeven.

Bronnen:

- Nieuw Nederlandsch biografisch Woordenboek, deel 7
- Reformatorisch Dagblad, april 2009.

De hiernavolgende preek is afkomstig uit:
'Uitgelezene Keurstoffen of Leerredenen over verscheidene teksten uit het Oude en Nieuwe Testament (...). Gepredikt door den Wel Eerwaarden, zeer geleerden en nu zaligen Heer Joannes Beukelman, in zyn Wel Eerwaarde Leven, getrouw Bedienaar des Godlyken

Woords in de Gemeyntens van Jesus Christus, te Driehuizen, Alblasserdam, Zirkzee, Hoorn, Rotterdam en laatst in 's-Gravenhage. Tweede deel. Uitgegeven in 's-Gravenhage by Jan Abraham Bouvink, Boekverkooper op de Plaats, MDCCLXXVI (= 1776); blz. 11-21. De preek is zorgvuldig herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

TREUREN MET HET HART

door

JOANNES BEUKELMAN

*‘Zalig zijn die treuren, want zij zullen
vertroost worden.’*

Mattheüs 5:4

Het lachen van de goddelozen eindigt in een weeklacht, riep de Heere Jezus eens uit. We lezen immers in Lukas 6 vers 25: ‘Wee u, die nu lacht: want gij zult treuren en wenen.’ Wij zien dit in Daniël 5 duidelijk bevestigd in het voorbeeld van Beltsazar, de koning van de Chaldeeën. Maar het wenen van Gods kinderen zal veranderd worden in lachen. Hoe groter hun droefheid is, des te zekerder is hun blijdschap en vertroosting nabij. Zo verging het ook David toen hij in Psalm 31:11 uitriep: ‘Mijn leven is verteerd van droefenis, en mijn jaren van

zuchten.’ Hij ondervond toen dat de Heere hem redde en in de ruimte stelde. Hij brak uit in de lofzang: ‘Geloofd zij de HEERE, want Hij heeft Zijn goedertierenheid aan mij wonderlijk gemaakt, mij voerende als in een vaste stad’ (Ps. 31:22). En de Heere Jezus verzekert alle ware en oprecht treurende zielen hiervan als Hij in Zijn Bergrede de enige weg tot de zaligheid aanwijst. Hij spreekt dan de treurigen zalig en verzekert hun ervan dat zij vertroost zullen worden: ‘Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden.’

In het derde vers had de Heere Jezus gesproken over ‘armen van geest’. In onze tekst spreekt Hij over mensen die treuren, omdat ze in waarheid armen van geest zijn. Het zijn mensen die voortdurend treuren over de oorzaak van hun armoede.

Onze tekst bevat een zaligspreking van degenen die treuren, opdat zij vertroost zullen worden. Zoals alle uitspraken in de Bergrede bevat ook onze tekst in het tweede gedeelte

een nadere uitwerking van het voorafgaande deel. Niet alleen beluisteren we steeds weer een wonderlijke uitspraak uit Jezus' gezegende mond, maar bovendien wordt door Hem verklaard voor wie die vertroosting(en) gelden. Daarom wil ik opmerken dat Jezus hier duidelijk leert wanneer Gods vertroosting(en) Zijn kinderen het meest nabij zijn, namelijk wanneer hun zonden hun hart verscheuren en ze daarover treuren.

'O God, scheur dan de harten onder het verkondigde Woord, opdat de ware treurende vertroost mag worden. Amen.'

Om onze tekstwoorden ordelijk te behandelen wil ik uw aandacht vragen voor de volgende twee hoofdzaken:

1. Over wie gaat het in deze zaligspreking? Er staat: 'Zalig zijn die treuren.'
2. Wat is de aanleiding en de nadere uitwerking van deze zaligspreking? 'Want zij zullen vertroost worden.'

1. In onze eerste gedachte vragen de personen over wie gesproken wordt in de zaligspreking onze aandacht. Het zijn mensen die treuren. Vervolgens zien we wat over hen getuigd wordt: zij zijn zalig!

De personen over wie de Heiland hier spreekt, zijn dus mensen die treuren. Wat treuren inhoudt, zal u zonder enige twijfel bekend zijn. Welk mens in de wereld is zo gelukkig dat hij nooit in een situatie belandde waarom hij reden tot treuren zou hebben?

Het woord penthein voor treuren dat in de grondtekst staat, betekent eigenlijk: de doden bewenen. Dit Griekse woord wordt dikwijls gebruikt om er ofwel een buitengewoon grote droefheid mee uit te drukken, of een hartelijk treuren. In beide betekenissen wordt het in onze tekst gebruikt.

Er wordt dus in de tekst over een treuren gesproken dat niet gering, maar buitengewoon heftig is. Want waar onze evangelist Mattheüs het woord penthein gebruikt, gebruikt de

evangelist Lukas in hoofdstuk 6 het woord 'wenen'. Hij wil dus zeggen dat men daaronder een zware droefheid moet verstaan, die aanleiding geeft tot dit wenen dat met veel tranen gepaard gaat.

We kunnen twee soorten mensen die treuren onderscheiden. Paulus spreekt in zijn tweede brief aan de Korinthiërs namelijk over twee soorten droefheid: een droefheid naar de wereld en een droefheid naar God.

a. De droefheid naar de wereld ontstaat meestal door beweegredenen die in de wereld zelf liggen. Ze ontstaat immers in wereldse mensen. Hun droefheid ontstaat door een gevoel en een zeker besef dat zij strafwaardig zijn. Weliswaar bedenken dergelijke mensen nog wel dat die straffen veroorzaakt zijn door hun zonden; ze zijn erover bedroefd, ze treuren en maken veel misbaar. Niet omdat ze hun zonden als zonden betreuren en God daardoor onteerd hebben, maar omdat ze eeuwige straffen moeten

dragen. Deze droefheid ontstaat in hen dus niet zozeer spontaan als gevolg van godvruchtige overwegingen, maar wordt gewoonlijk door het spreken van hun geweten veroorzaakt en uit vrees voor de straf, die hen benauwt. Zo was Kaïn bedroefd omdat hij zijn broer vermoord had en Judas omdat hij onschuldig bloed had verraden. Hoe bedroefd gingen zij beiden over de wereld! Maar zij eindigden in vertwijfeling en wanhoop. Kaïn riep uit: ‘Mijn misdaad is groter dan dat zij vergeven worde’ (Gen. 4:13). En Judas nam de toevlucht tot de strop (Matth. 27:4-5). Achab, die zijn ziel verkocht had om kwaad te doen in de ogen des Heeren, deed zich zeer bedroefd en treurig voor toen hij al het kwaad vernam dat over hem en zijn huis komen zou. Hij scheurde zijn kleding, vastte en hulde zich in zak en as, liep traag in het rond en uitte droeve klachten om de schijn van ootmoed en diepe vernedering te wekken. Het was zo levensecht dat God Zelf als het ware verwonderd was en over hem tot de profeet

Elia sprak: ‘Hebt gij ook gezien hoe Achab zich vernederd heeft?’ Wij vinden deze geschiedenis in 1 Koningen 21. Over een treuren dat de mens het verderf doet ontvluchten, wordt hier evenwel niet gesproken.

b. In de Bergrede heeft de Heere Jezus het oog op een treuren of een droefheid die een boetvaardige ziel naar God heeft, en waarbij een boetvaardig oog op God wordt geslagen. God Zelf werkt deze droefheid en zij gaat met een onberouwelijke bekering gepaard. Dergelijk treuren komt alleen voor bij Gods kinderen en bij de erfwachters van de eeuwige heerlijkheid, wat uit het vervolg van de preek blijken zal. En het is waar, Gods kinderen hebben redenen te over om te treuren. Ze treuren in het algemeen over de onheilen die het land treffen. Eens riep Jeremia uit toen hij worstelde met de talloze rampen en onheilen die over Israël zouden komen: ‘Och dat mijn hoofd water ware, en mijn oog een springader

van tranen! Zo zou ik dag en nacht bewenen de verslagenen van de dochter mijns volks'

(Jer. 9:1).

Ze treuren ook over hun onbekeerde medemens en de toestand waarin zij hen zien leven. Christus Zelf heeft toen Hij zoiets zag tranen gestort: 'En toen Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen' (Luk. 19:41-42). En Paulus getuigt: 'Daarom waakt en gedenkt, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet opgehouden heb een ieder met tranen te vermanen' (Hand. 20:31).

Ze treuren ten slotte over het verval van Sion of de sterke stad Gods. Let er eens op hoe zij in Psalm 137 daarover treurden: 'Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij, als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen die aldaar zijn' (Ps. 137:1-2). Even opmerkelijk is het wat wij lezen in Psalm 102 vers 15: 'Want Uw

knechten hebben een welgevallen aan haar stenen, en hebben medelijden met haar gruis.’ Het opschrift van deze psalm is: Een gebed des verdrukten als hij overstelpt is. Hoewel Gods kinderen het een voorrecht vinden dat ze niet ongevoelig zijn voor deze zaken maar er juist innerlijk door geraakt worden, betreuren zij desondanks dat ze daarover niet genoeg klagen. Ze treuren erover dat het in onvoldoende mate op hun hart weegt en er onvoldoende droefheid over ervaren. Dit treuren wordt echter in onze tekst ook niet bedoeld.

De treurenden die de Heere Jezus in feite op het oog heeft, zijn mensen die treuren over zichzelf. En dan niet zozeer over lichamelijke ongemakken, onheilen en rampen die hen treffen, maar voornamelijk over hun geestelijke staat. In het voorafgaande vers ging het immers over armen van geest, waarna ze in onze tekst als treurenden worden omschreven, dus als mensen die geestelijk treuren.

In feite heeft de Heere Jezus het oog op mensen die met een wenend hart en betraande ogen hun droeve zielstoestand betreuren.

Ze treuren over hun geestelijke armoede, om dat ze alles missen en met lege handen staan. Dit had David op het oog, toen hij zei: ‘Hoor, HEERE! mijn gebed, en neem mijn geroep ter ore; zwijg niet tot mijn tranen; want ik ben een vreemdeling bij U, een bijwoner, gelijk al mijn vaders’ (Ps. 39:13).

Ze treuren over hun godonterende ongeloof: ‘En terstond de vader van het kind, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp’ (Mark. 9:24).

Ze treuren en klagen over het gemis van Gods nabijheid; zie daarover ook Jesaja 62:17-18 en Klaagliederen 1:16. Ze treuren over het gemis van hun Heere, zoals Maria dat doet (Joh. 20:11,13,15).

Maar de alwetende Heere Jezus bedoelt hier vooral het treuren over persoonlijke zonden - zonden die zowel aangeboren zijn als

werkelijk bedreven worden. Die zijn de grote en enige oorzaak van al hun zielsdroefheid en geestelijke armoede. Luister maar naar wat David zegt in Psalm 38:18-19: ‘Want ik ben tot hinken gereed, en mijn smart is steeds voor mij. Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend, ik ben bekommerd vanwege mijn zonde.’ En er staat in 2 Kronieken 34:27 van koning Josia dat zijn hart week werd vanwege zijn zonden en ongelijkvormigheid aan de Wet des Heeren.

Het treuren over persoonlijke zonden kenmerkt zich door ontdekking en kennis van de zonde in het hart, door het gevoel van de scheiding van God, en door de grootheid, de veelheid en strafwaardigheid van de zonde. Men trekt het zich aan en neemt het ter harte dat men strafwaardig is voor God, en door eigen zonden verloren is in zichzelf. Zo’n treurende ziel roept om haar aangeboren en werkelijke zonden met David uit: ‘Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, wat kwaad is in

Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten. Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen' (Ps. 51:6-7). Zo iemand getuigt met Efraïm: 'Voorzeker, nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad, en nadat ik aan mijzelf ben bekendgemaakt, heb ik op de heup geklopt, ik ben beschaamd, ja, ook schaamrood geworden, omdat ik de smaadheid van mijn jeugd gedragen heb' (Jer. 31:19). Dit treuren kenmerkt zich door het gevoel van een innige smart, dat gepaard gaat met berouw en een verbroken hart. Zo was het met Job gesteld, toen hij uitriep: 'Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as' (Job 42:6). En David zegt in Psalm 51 vers 19: 'De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.'

Een treurend kind van God is echter het meest verbroken over het onteren van God door zijn zonden, en over het gemis van Gods nabijheid.

Dit treuren vloeit dus voort uit liefde tot God, die hij met zijn zonden beledigd heeft, en uit het missen van de gemeenschap met God - een gemeenschap die hij zich door zijn zonden onwaardig heeft gemaakt. Dit treuren gaat volgens het zesde vers van ons teksthoofdstuk gepaard met een honger en dorst naar Christus' gerechtigheid.

De ware droefheid naar God werkt volgens 2 Korinthe 7:10 'een onberouwelijke bekering tot zaligheid' uit en kenmerkt zich ook door een haat tegen de zonde, maar daartegenover ook door een lust tot de ware vreze Gods.

Ten slotte is een dergelijk treuren over de zonden als het treuren over het sterven van een geliefde vriend. Dat gaat vaak, hoewel niet altijd, gepaard met geroep, tranen, vasten en bitter kermen. O, deze treurende zielen zullen hun zonden weleens met Petrus in Mattheüs 27:75 bitter bewenen. Door zo te treuren bekeert men zich in waarheid en oprechtheid tot God.

Omdat in de kinderen van de Heere dit treuren over de zonden gevonden wordt, worden ze in het Grieks benoemd als penthountes: mensen die treuren. Dat geldt zowel in de eerste bekering, in een tweede bekering na een zware terugval in de zonde, alsook tijdens de dagelijkse verootmoediging voor God.

Uit het voorafgaande moeten we noodzakelijk afleiden dat we onder dit treuren allereerst een treuren om eigen zonden moeten verstaan.

Het blijkt ook dat een dergelijk treuren door geestelijke armoede wordt veroorzaakt, en daaruit voortvloeit. Het is een daad die van waarachtige bekering getuigt. Omdat dit treuren verbonden is aan de ware zaligheid en niet voortkomt uit medelijden over andere ongemakken en rampen, zegt Jezus: ‘Zalig zijn die treuren.’

Het woord ‘zalig’ kan betrekking hebben op het behoud van het lichaam, zoals we in Lukas 23 kunnen lezen, of op eeuwig heil en zaligheid: zie 1 Timotheüs 1:11. In onze tekst moeten

wij het in de laatste betekenis opvatten. Dan betekent het: verlossing van alle kwaad en genieting van het hoogste goed; hier beginnend en in het hiernamaals eeuwig.

Hoeveel verschil is er tussen het oordeel van Jezus over dit treuren en het oordeel van de wereld? Wel, de wereld houdt zulke treurende zielen voor ongelukkig. Maar Jezus acht ze zalig.

Dat is geen wonder, want dit treuren is een kenmerk van wedergeboorte en van het nieuwe geestelijke leven. Wanneer dat in de ziel gewerkt wordt, klinkt er volgens Zacharia 12:10-11 direct een rouwklagen en een bitter gekerm.

Daarnaast is dit treuren geen verdienende oorzaak, maar een oorzaak die doet afzien van zichzelf. Het zet aan tot het geloof in Christus en werkt een voortgaande bekering uit. Dit treuren is eigenlijk de enge weg en het smalle pad dat ten leven leidt, een pad waarop de vertroosting van God ondervonden worden.

Daarom volgen in onze tekst de woorden: Want zij zullen getroost worden.

2. Wat is de aanleiding en de nadere uitwerking van deze zaligspreking? ‘Want zij zullen vertroost worden.’

Vertroosten betekent eigenlijk een treurige ziel verkwikken en troost en blijdschap toebrengen. Dit gebeurt door haar kwalen te verzachten en de ongemakken weg te nemen die de oorzaak zijn van haar treuren. Dat gebeurt ook door het schenken van een weldaad die de wonden van de treurige ziel kan verbinden en haar kan vertroosten.

Deze vertroosting vindt plaats door mensen, maar dat zou bedrieglijk kunnen zijn; ofwel door God, en dan is ze heilzaam en bestendig. Ze wordt daarom in 2 Thessalonicenzen 2:16 een eeuwige vertroosting genoemd. Over deze vertroosting wordt in wat nu volgt gesproken.

God vertroost Zijn treurige kinderen in dit leven door Zijn Woord. Dat is als een magazijn

vol van allerlei troost en verkwikking. Daarom zei de dichter van Psalm 119 vers 92: ‘Indien Uw wet niet ware geweest al mijn vermaking, ik ware in mijn druk al lang vergaan.’ En Paulus zegt van de geschriften van het Oude Testament in Romeinen 15 vers 4: ‘Want al wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften, hoop hebben zouden.’ Het Oude en het Nieuwe Testament zijn volgens Hooglied 4:5 als twee borsten, waaruit de gelovigen tot hun vertroosting gelaafd kunnen worden; vergelijk dit met Jesaja 66:11.

De Heere vertroost Zijn treurige kinderen door de sacramenten, waardoor Hij voor die treurigen de beloften van het Evangelie weleens ontsluit en hun die des te beter leert verstaan (Mark. 1:4, Luk. 22: 19-20, en Hand. 8:38-39). O, het is zo zoet en vertroostend voor een treurige ziel als onder de bediening en het gebruik van de sacramenten de liefelijke beloften en zegeningen van het genadeverbond

voor haar geopend worden. Dat is voor hen alsof de Heere Zelf tot het hart spreekt (Hos. 2: 13).

Maar de Heere vertroost Zijn treurige kinderen voornamelijk door de Heilige Geest (Hand. 9:11). Hij wordt daarom in Johannes 16:6 de Trooster genoemd. Hij doet hen in het hart vele dingen ondervinden.

De Heilige Geest stelt een treurige ziel soms in het licht van Zijn aangezicht en beschijnt haar met Zijn licht, zodat ze zeggen kan: ‘Uw toorn is afgekeerd, en Gij vertroost mij’ (Jes.12:1).

Hij voert een treurige ziel weleens in een aangename rust en stilte, zodat ze zeggen kan: ‘Mijn ziel, keer weer tot uw rust, want de Heere heeft aan u wel gedaan’ (Ps.116:7).

Hij heft een treurige ziel weleens liefelijk op en stelt haar tevreden, zodat ze in haar hart een vrede van God ondervindt die alle verstand te boven gaat (Fil.4:7).

Hij openbaart Zich weleens vriendelijk aan een treurige ziel en roept hen met een vrolijk

aangezicht toe: ‘Ziet hier ben ik, ziet hier ben ik’ (Jes.65:1).

Hij schenkt een treurige ziel weleens buitengewone vrijmoedigheid en zo versterkt Hij haar, ‘ondersteunende haar met de flessen, versterkende haar met de appelen’ (Hoogl.1: 5). Hij bezoekt een treurige ziel weleens zeer liefelijk en verkwikt haar hart met vrolijkheid, zodat zo’n treurige moet uitroepen: ‘Ik ben zeer vrolijk in de Heere’ (Jes.61:10).

En ten slotte vertroost de Heere Zijn kinderen als Hij met Zijn Geest getuigenis geeft in hun hart, en hun treurige ziel verzekert van de vergeving van hun zonden en hun aandeel in de genade.

Maar na dit leven zal Hij hen ten volle vertroosten door het kwade geheel weg te nemen en het goede ten volle aan te brengen. Dit zullen zij volgens Lukas 23:25 in beginsel terstond na hun dood ondervinden, en het zal volmaakt zijn na de opstanding van ziel en lichaam. Dan zal er geen zonde, geen dood,

geen rouw en geen gekrijt meer zijn, maar de Heere zal dan alle tranen van de ogen afwissen (Openb.7:15; 21:4; 1Thess.4:14).

Wanneer Christus zegt: ‘want zij zullen vertroost worden’, ligt daarin de zaligheid van mensen die treuren. Het is duidelijk dat daarin daadwerkelijk de zaligheid bestaat, want wie zó vertroost worden, worden verlost van het hoogste kwaad, de schuld, de straf en de heerschappij van de zonde. Zij waarden in hoge mate het bezit van het hoogste goed, Gods eeuwige liefde en Zijn zalige gemeenschap. Het was vanouds de leer der zaligheid dat dit hoogste goed aan deze treurige zielen geschonken zal worden (Jes.61:1-3). Jezus is immers de vertroosting Israëls Zelf, zoals we lezen in Lukas 2:25. En volgens 1 Johannes 1:1 is Hij de Voorspraak van de Zijnen. Dit is al waargemaakt en vervuld in tal van Gods kinderen.

Toepassing

Geliefde hoorders, let erop dat in onze tekst twee kenmerken van de ware leer van zaligheid en genade oplichten: de zondaar moet op het diepst vernederd worden en treuren over zijn zonden. Vervolgens krijgt hij deel aan de ware vertroosting. Het zijn twee kenmerken die ook in onze hervormde leer worden gevonden.

a. Worden alleen maar die mensen zalig gesproken die over hun zonden treuren, en worden alleen zij vertroost? Ach, wat is het dan ellendig gesteld met degenen die niet treuren over hun zonden, maar zich er blij mee maken; mensen die bedroefd worden als hun de gelegenheid of het vermogen om te zondigen wordt ontnomen. Zij spotten met het treuren over de zonde en verachten dat. Ze treuren over lichamelijke en tijdelijke ongemakken en beelden zich dan in hun dwaasheid in dat zij op grond van dergelijk treuren wel zalig zullen worden.

Er zijn ook mensen die wel over hun zonden schijnen te treuren, maar alleen omdat ze hun goede naam en tijdelijke bestaan aantasten. Dat treuren gaat niet gepaard met droefheid naar God en liefde tot Hem, met geloof in Christus en haat tegen de zonde. Dit is alleen maar een droefheid naar de wereld, die de dood werkt (2 Kor.7:10).

Maar er zijn ook mensen die zaligmakend over hun zonden treuren. Ze zijn ontdekt aan hun zonden, en wel zó dat ze het zich aantrekken en ter harte nemen. Ze voelen een diepe smart over hun zonden in het hart; dit gaat gepaard met een verfoeien van zichzelf, berouw, en een verbroken hart. Allermeeest treuren ze over het onteren van God door hun zonden. Het zijn mensen die, hoewel niet altijd, over hun zonden treuren met hartelijke tranen, met wenen en klagen.

Maar als het niet zo met u gesteld is, hebt u in dit leven uw vertroosting al ontvangen. Wanneer u zo sterft als u nu bent, zult u in het uur van uw dood treuren en geen vertroosting

ontvangen. U zult dan in de hel eeuwig wenen en kermen. Och, dat uw ogen eens geopend werden en u zou beginnen te treuren, omdat u over uw zonden nog nooit in waarheid getreurd hebt.

Dit treuren is noodzakelijk, want zonder dit treuren kan niemand zalig worden. Of zijn uw zonden er niet talrijk, strafwaardig en schandelijk genoeg voor? De bekering moet immers met treuren over de zonden beginnen. Gods Woord verzekert dat alleen zij die treuren over hun zonden en daarover van harte verbroken zijn, zalig gesproken worden (Jes. 57:15). Wat zijn er nu al veel verdoemden in de hel die met een naar en akelig gekerm bewenen dat zij hun zonden op aarde niet betreurd hebben?

b. Is er iemand onder u die schroomvallig klaagt hoe hij moet treuren over zijn zonden? Het genadewerk moet hiermee beginnen dat God u in waarheid aan uzelf ontdekt; anders is het treuren onoprecht. Luister daarom goed:

het moet een treuren zijn met het hart. Dat is het eerste en belangrijkste. Het moet ook gepaard gaan met belijdenis van zonden en met tranen. Er moet hoe langer hoe meer een haat tegen alle zonden geboren worden. En het moet samengaan met een vluchten uit uzelf naar Christus. Op deze wijze begint het ware zaligmakende treuren. God schenke u genade om dit te mogen ondervinden.

c. Ik heb nog een woord tot de kinderen van God en de ware inwoners van Sion. Waar de wereld om de zonden van anderen en om eigen zonden lacht, treurt u daarover; vooral over uw eigen zonden. Hoe groter uw zonden in uw ogen zijn, des te meer licht hebt u van de Heere ontvangen. Treur alle dagen omdat u dagelijks weer opnieuw zondigt. Laat dit treuren u tot blijdschap zijn.

Er doen zich twee grote moeilijkheden voor in het hart van Gods volk; er zijn er die met de eerste en weer anderen die met de tweede te maken hebben. Over beide wil ik iets zeggen.

Sommigen zeggen: ‘Wij hebben al zo lang over onze zonden getreurd. We hebben er droevig en angstig over geweend; en nog worden we niet vertroost. Deze en gene geniet wel eens vertroosting, maar wij smelten weg in treurigheid. Zouden we ons misschien bedriegen?’ Luister dan aandachtig: het is mogelijk dat een waar kind van God lang treurt zonder enige vertroosting te ervaren. We zien dat bij David in Psalm 119 vers 28: ‘Mijn ziel drupt weg van treurigheid.’ Asaf zegt in Psalm 77 vers 3: ‘Mijn ziel weigerde vertroost te worden.’ En Heman klaagt in Psalm 87 vers 16: ‘Van der jeugd aan ben ik doodbrakende.’ Kinderen van God met wie het zo gesteld is wil ik deze raad geven: probeer Gods wijze redenen na te speuren waarom Hij u zo treurig laat leven op aarde. Zie er ernstig op toe dat u door toe te geven aan de zonden niet nog meer bekommering veroorzaakt. Maar zoek uw troost alleen in de God van alle vertroosting, en neem de raad van deze godzalige dichter ter harte:

*Heeft Hij u nu lust gegeven,
droeve kermers, om voor Hem
en Zijn dienst alleen te leven?
Wenst gij maar om Zijne stem
meer te kennen? Hem te minnen,
is dat al uw vreugd' en lust?*

*Wel, verheugt uw droeve zinnen!
Stel u op Gods trouw gerust!
's Hemels Koning heeft gezworen,
dat Hij wil uw Vader zijn.
Laat dan vrij die juichstem horen:
ik ben Zijn, en Hij is mijn!*

*Uwe tranen zelfs zijn blijken,
dat gij 't immers met Hem houdt.
Liet Hij u wel ooit bezwijken,
als gij u hebt aan Hem vertrouwd?
Ban de droefheid uit uw zinnen,
en geloof Hem op Zijn woord,
dat Hij u zal eeuwig minnen,
schoon gij nog geen trooststem hoort.*

Er zijn anderen die bang zijn zich te bedriegen omdat zij niet treurig genoeg zijn. Wij willen tegen hen zeggen dat ze niet moeten denken dat men altijd even treurig moet zijn. Het wezen van het treuren bestaat immers in de zonde te haten. De mate van treuren is voldoende wanneer het de ziel maar tot Jezus uitdrijft.

Luister, treurigen van Sion, uw troost is nabij; althans zij komt u toe. Als het gaat om de inwonende zonde - ze wordt u vergeven. Ze zal dagelijks meer en meer gebroken worden en zo zal de oorzaak van uw treuren weggenomen worden. Wordt u verdrukt? Het zijn voor u slechts vaderlijke kastijdingen. Na uw dood zal u een volmaakte vertroosting geschonken worden.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter

Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat

Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 14,- per jaar (10 ex.)

**Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:**

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl